

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Abielu
kokkuleppel

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Marriage Wanted
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anu Rooseniit
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1993 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2025.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E01452925
ISBN 978-9916-31-633-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Randall Toyele,
kes on mind toetanud ja julgustanud
kakskümmend kaheksa imelist aastat.*

Esimene peatükk

Savannah Charles vaatas, kuidas noor naine tema pulmasalongis ringi uitas, hindu vaatas ja tundus olevat nüüd julguse kaotanud. Naise õlad vajusid längu ja ta hammustas huulde, kui luges väljavalitud pulmakleidi hinnasilti. Savannah märkas, et naisel oli suurepärase maitse; elevantiluukarva siidist taftkleit oli üks tema lemmikuid. Pitsi ja pärlitega tikitud muster keerles puhvarrukatel ja pihikul.

„Kas ma saan teid aidata?“ küsis Savannah tema poole astudes.

Üllatunult pöördus naine ümber. „Ma... Pigem mitte. See kleit maksab peaaegu kaks korda rohkem, kui mu pulmades eelarve kokku on. Kas sa oled Savannah?“

„Jah.“

Naine naeratas häbelikult. „Missy Gilbert rääkis mulle sinust. Tä ütles, et sinuga on imetore koostööd teha ning et sa võiksid mulle ja Kurtile pisut nõu anda. Mina olen

Susan Davenport. “Ta sirutas käe ja Savannah surus seda, tüdruk hakkas talle kohe meeldima.

„Millal su pulmad on?“

„Kuue nädala pärast. Maksame Kurtiga selle eest ise. Tema kaks nooremat venda on ikka veel kolledžis ja tema vanematel ei ole eriti sääste.“ Lõbusus kergitas ta suunurki, kui ta lisis: „Kurti isa väidab, et need kõrgkooli kraadid teevad ta vaeseks.“

Savannah naeratas vastu. „Aga sinu pere?“

„Mul on ainult vend. Ta on viisteist aastat vanem ja, noh... asi pole selles, et Kurt ei meeldi talle. Sest kui sa oled Kurtiga kohtunud, on võimatu teda mitte armastada. Ta on lahke, helde ja huvitav...“

Savannah oli liigutatud Susani soovist rääkida talle mehest, kellega kavatses abielluda.

„Aga Nash – minu vend – ei usu abielusse,“ jätkas noor naine. „Ta on advokaat ja on aastate jooksul tegele-
nud nii paljude lahutusjuhtumitega, et ta lihtsalt ei usu sellesse enam. Ka see ei muuda asja paremaks, et ta on ise lahutanud, kuigi see juhtus aastaid tagasi.“

„Mis su eelarve on?“ küsis Savannah. Ta oli planeerinud kuuekohalise eelarvega pulmi, kuid ta oli sama osav mõistlike alternatiivide leidmisel. Ta kõndis tagasi oma laua juurde, longates paremat jalga. Täna pärastlõunal valutab jalg rohkem kui tavaliselt. Nõnda oli alati, kui õhuniiskus oli väga kõrge.

Susan rääkis talle rahanumbrist, mille tema ja Kurt olid suutnud kõrvale panna, ja Savannah kortsutas kulmu. Seda ei olnud palju, kuid ta suudab sellega midagi välja

mõelda. Ta pööras ümber ja nägi Susanit teda ainiti vaatamas. Savannah oli harjunud, et tema lapsepõlves juhtunud õnnetuse tagajärjeks olevale lonkamisele niiviisi reageeriti. Ta kandis tavaliselt pükse, mis varjasid arme ja moonutusi, kuid lonkamist pandi alati tähele, eriti siis, kui ta oli väsinud. Kuni nad teda paremini ei tundnud, näis see inimesi segadusse ajavat. Üldiselt eiras ta nende kõhklusid ja jätkas, lootes, et neid rahustab tema enda olukorra aktsepteerimine.

„Isegi kõige odavamad pruutkleidid neelaksid suurema osa rahast, mille säästmiseks oleme nii palju vaeva näinud.“

„Sa võid alati kleidi rentida,“ soovitas Savannah.

„Kas võiksin?“ Susani ilusad sinised silmad löid särama, kui Savannah renditasu mainis.

„Kui palju inimesi te kutsute?“

„Kuuskümmend seitse,“ ütles Susan talle, nagu oleks külaliste arvu valusalt raske vähendada. „Me Kurtiga ei saa endale rohkem lubada. Suurema osa moodustab tema perekond... Ma ei usu, et Nash isegi pulma tuleb.“ Susani hääl muutus vaiksemaks.

Vaatamata sellele, et Savannah ei olnud kunagi kohutunud Susani vanema vennaga, ei meeldinud mees talle enam. Savannah ei suutnud ette kujutada venda, kes keeldus oma õe pulma minemast, olenemata sellest, millised olid tema isiklikud vaated abielule.

„Kurt on pärit suurest perekonnast. Tal on tädid ja onud ning võin vanduda, et vähemalt tuhat nõbu. Tahak-

sime kõiki kutsuda, kuid ei saa. Ainuüksi kutsed maksavad terve varanduse.“

„Kas sa oled mõelnud ise kutseid teha?“

Susan raputas pead. „Mul ei ole erilist kunstiannet.“

„Ei peagi olema.“ Sahtlit avades tõi Savannah välja kalligraafiaraamatu. „Need on üsna lihtsad ja elegant-
sed ning lisavad isikupära, sest need on individuaalsed.“ Savannah vakatas. „Internetist leiad veel ideid.“

„Need on ilusad. Kas sa tõesti arvad, et ma saaksin sellega hakkama?“ Ta vaatas ootusärevalt Savannah’ poole.

„Kahtlemata,“ vastas teine naeratades. „Soovin, et saaksin Nashile mõistuse pähe panna,“ pomises Susan ja ajas siis selja sirgu, justkui oleks valmis venna samal hetkel ette võtma. „Ta on ainus pere, kes mul on. Meil on siin-seal tädid ja onud, kuid me ei ole kellegagi lähedased, ja Nash on selle suhtes nii ebamõistlik. Ma armastan Kurti ja miski ei muuda minu tundeid. Ma armastan ka Kurti perekonda. Võid end üksikuna tunda, kui sul ei ole kedagi. See ongi Nashi probleem. Ta on unustanud, mis tunne on kellegagi kokku kuuluda. Olla suhtes.“

Üksindus. Savannah teadis seda tunnet hästi. Kogu elu oli ta end üksikuna tundnud. Väike tüdruk, kes ei saanud koos sõpradega joosta ega mängida. Teismeline tüdruk, keda ei kutsutud kunagi lõpuballile. Naine, kes korraldas teiste inimeste elu kõige õnnelikumaid päevi.

Üksindus. Savannah teadis pikkadest päevadest ja veel pikematest öödest rohkem, kui oleks tahtnud.

„Ma olen kindel, et su vend muudab meelt,“ ütles Savannah julgustavalt, kuigi ei olnud selles üldse kindel.

Susan naeris. „See tõestab ainult seda, et sa ei tunne mu venda. Kui ta on midagi pähe võtnud, on vaja tervet seadust, et teda ümber veenda.“

Savannah veetis järgmise tunni koos Susaniga, aidades langetada otsuseid nii tseremoonia kui ka vastuvõtu üksikasjade üle. Nii väikese eelarvega oli see paras pähekkel, kuid nad said sellega hakkama.

„Ma ei suuda uskuda, et saame nii vähesega nii palju ära teha,“ ütles Susan, kui nad olid lõpetanud. Tema nägu säras rõõmust. „Kena pulm ei tähenda Kurtile nii palju kui mulle, kuid ta on valmis tegema kõik, et muuta meie päev eriliseks.“

Vestluse käigus sai Savannah teada, et Kurt oli lõpetanud Washingtoni Ülikoolis inseneriõpingud. Mees oli hiljuti saanud tööle ühte California firmasse ja kolinud San Franciscosse, kuhu ka Susan peagi järele läheb. Vastu venna tahtmist oli Susan kolinud Kurti pere juurde, töötades osalise koormusega ja säästes pulmakulude katteks iga penni.

„Ma ei jõua Kurtiga rääkimist ära oodata,“ ütles Susan põnevusega, kui võttis käekoti ja märkmed. „Ma võtan sinuga ühendust niipea, kui tal on olnud võimalus leping läbi vaadata.“ Susan vakatas. „Missyl oli õigus. Sa oled suurepärane.“ Ta heitis käed Savannah’le ümber ja kallistas teda impulsiivselt. „Ma olen esimesel võimalusel tagasi ja sa saad siis kleidi jaoks mõõdud võtta.“ Ta heitis uneleva pilgu siidist ja taftist kleidi poole ning ohkas kuuldavalt. „Kurt kukub pikali, kui mind selles kleidis näeb.“

„Sinust saab armas pruut.“

„Aitäh kõige eest,“ tänas Susan poest lahkudes.

„Pole tänu väärt.“ Savannah nautis kõige rohkem Susani-suguste noorte naiste aitamist. Innukad, õnnelikud inimesed, kes olid nii armunud, et olid valmis iga hinnaga oma südant kuulama. Aastate jooksul oli Savannah töötanud igasuguste pruutidega ja ta tundis märke. Selle maailma Susanid olid alati rõõmuks.

Oli väga ebatõenäoline, et Savannah ise kunagi abielluks. Mehed olid talle mõistatuseks. Kui väga ta ka püüdis, ei olnud ta kunagi suutnud neist aru saada. Nad kohtlesid teda alati teistmoodi kui teisi naisi. Savannah arvas, et nende suhtumine oli seotud tema vigastatud jalaga. Mehed nägid teda selle pärast kas hapra ja puutumatuna või siis sõbra ja usaldusisikuna. Ta arvas, et peaks olema meelitatud kergest kamraadlustest, mida nad temaga jagasid. Nad küsisid temalt nõu, kuulasid viisakalt, kui ta rääkis, ja tegid siis, mis neile meeldis.

Vaid vähesed mehed olid näinud teda naisena, kellel olid oma unistused ja soovid. Aga kui asi armastuseni jõudis, oli igaüks neist muutunud kõhklevaks ja kartlikuks. Iga suhe oli ebanugavalt lõppenud ammu enne seda, kui oli jõudnud tõsiseks muutuda.

Võib-olla ei olnud see õiglane hinnang, mõtles Savannah kurvalt. Võib-olla oli asi tema enda suhtumises. Ta oli alati kartnud armuda. Ükskõik kui sügavad tema tunded ka mehe vastu olid, oli ta kindel, et tema ebatäiuslikkus tuleb nende vahele. Ohutum oli end tagasi hoida ja oma

uhkuse külge klammerduda kui hiljem tagasilükkamist kogeda ja haiget saamisega riskida.

Nädal hiljem astuski Susan Savannah' salongi uksest sisse.

„Tere!“ ütles ta laialt naeratades. „Ma rääkisin Kurtiga ja ta on sama põnevil kui mina.“ Susan võttis käekotist deebetkaardi. „Sooviksin kohe ettemaksu tasuda. Ja mul on allkirjastatud leping.“

Savannah võttis oma paberid välja ja Susan maksis. „Mu vend ei usu, et suudame seda ilma tema abita teha, kuid ta eksib. Tänu sinule on meil ilusad pulmad, Nashiga või ilma.“ See tegigi Savannah' töö nii rahuldustpakkuvaks.

„Tellin kohe, mida vaja,“ ütles ta Susanile. Savannah soovis vaid, et saaks kuidagi mõjutada noore naise ebamõistlikku vanemat venda. Ta teadis seda mehetüüpi – küüniline, umbusklik, pessimistlik. Mees, kes irvitas armastuse üle ega austanud abielu. Kui kurb. Vaatamata oma ärritusele Nashi suhtes, keda ta polnud näinudki, ei suutnud Savannah teda haletseda. Ükskõik kas mees taipas seda või mitte, kaotas ta nii oma õe.

Neid oli ainult kaks, nii et ta ei saanud aru, miks Nash ei toetanud oma õe otsust. Õnneks olid Susanil Kurti vanemad. Kahtlemata oli see midagi, millega ka tema vend ei arvestanud.

Susan lahkus varsti pärast seda. Savannah' ülejäänud päev oli väga tegus. Suvekuud olid varem olnud tema jaoks kibekiire aeg, kuid viimasel ajal see ei kehtinud. Tema teenuseid broneeriti ühtmoodi kogu aasta vältel.

Umbes poole viie paiku, kui Savannah valmistus salongi sulgema, helises ukse kohal kelluke, mis näitas, et keegi oli sisse astunud. Ta tõstis arvutilt pilgu ja leidis ukse juures seismas pika hästi riietatud mehe. Väljas oli hakanud vihma tibutama ja mees raputas vihmapiisad juustest, enne kui sisse astus. Savannah märkas teda ringi vaatamas ja kulmu kortsutamas, nagu oleks sellises kohas olemine talle vastumeelne. Juba enne, kui mees rääkima hakkas, teadis naine, et ta on Susani vend. Nende sarnasus oli rabav.

„Tere!“ ütles Savannah.

„Tere.“ Mees pistis käed põlgliku kulmukortsutuse saatel taskusse. Ilmselt kartis ta, et ainuüksi see koht, kus austatakse armastust ja romantikat, nakatab teda mõne kohutava haigusega. Sellise küünilisuse säilitamiseks peab kuluma palju energiat, mõtles Savannah.